

Sygn. akt V Kz 118/21

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2021 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Damian Krakowiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Tomasza Grona

po rozpoznaniu w sprawie **C. W. (1)**, syna S. i E. z domu W., urodzonego dnia (...) w Ł.,

oskarżonego o czyn z art. 190 § 1 k.k. i in.

z zażalenia obrońcy

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 13 stycznia 2021 roku

w przedmiocie oznaczenia czasu stosowania tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2021 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi na podstawie art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 3 k.p.k. zastosował w dalszym ciągu wobec C. W. (1) tymczasowe aresztowanie do dnia 13 kwietnia 2021 roku.

Postanowienie zaskarżył w całości obrońca, zarzucając:

- relewantne naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 257 § 1 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające w szczególności na przyjęciu, że dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania konieczne jest stosowanie środka o charakterze izolacyjnym, gdy środek ten ma charakter wyjątkowy, a okoliczności sprawy uzasadniają zastosowanie środka o łagodniejszym charakterze,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na dowolnym i niemającym oparcia w materiale dowodowym uznaniu, że w sprawie istnieje uzasadniona obawa mactwa ze strony oskarżonego, gdy nie istnieją żadne przesłanki za takim twierdzeniem,
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na dowolnym, bo nie znajdującym poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym przyjęciu, że w sprawie istnieje realne niebezpieczeństwo popełnienia przez oskarżonego w przyszłości przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu na szkodę pokrzywdzonych, gdy brak jest przesłanek za takim twierdzeniem.

W konsekwencji skarżący wniósł o zmianę postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania wolnościowego środka zapobiegawczego.

Sąd zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne, a podniesione zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosnie zarzutu obrazy art. 257 § 1 k.p.k. przypomnieć wypada, iż wskazana norma nie może być podstawą zażalenia. Zawiera ona bowiem jedynie ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. (postanowienie SA w Katowicach z dnia 14 kwietnia 2010 roku, syn. II AKz 236/10, Legalis 241807).

W realiach postępowania istnieje obawa mactwa. Sąd Rejonowy, odwołując się do konkretnych okoliczności sprawy (mieszkanie oskarżonego w pobliżu pokrzywdzonych, znajomość wynikająca z sąsiedztwa), wykazał realność przedmiotowej obawy.

Niezasadny był zarzut naruszenia art. 258 § 3 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, iż przesłanka z art. 258 § 3 k.p.k. ma charakter wyjątkowy a zarazem ogólny (ustawodawca nie sprecyzował kryteriów oceny ryzyka popełnienia nowego ciężkiego przestępstwa). Tym niemniej w piśmiennictwie zidentyfikowano kryteria oceny ryzyka, takie jak:

- stopień przemocy wobec pokrzywdzonych wynikający z zarzutów,
- sformułowanie jakiegokolwiek groźby użycia przemocy,
- „żywienie” urazy wobec pokrzywdzonych,
- skłonność do przemocy przejawiana w linii życiowej,
- uprzednie konflikty z prawem,
- cechy osobowości,
- okoliczności domniemanych czynów (por. A. Lach, Prewencja indywidualna w procesie karnym, Warszawa 2020, s. 265-267).

W stanie sprawy istnieje obawa, że oskarżony, któremu zarzucono popełnienie umyślnych występów, popełni „na wolności” przestępstwo przeciwko życiu bądź zdrowiu. Jest ona uzasadniona następującymi czynnikami:

- stopniem zapowiadanej i realizowanej przemocy (groźby zabójstwa, użycie siekiery, „szczylenie się” skłonnością do przemocy „mówił mi, że on już dwie osoby zamordował i mnie również może” zeznania H. B., k. 82).
- sformułowaniem domniemanych gróźb wobec różnych osób, to jest sąsiadów, interweniujących policjantów („C. W. zastrasza cały blok” zeznania D. H., k. 49, „boję się wychodzić na klatkę schodową” O. Ś., k. 14, „wykazuje agresję wobec całego otoczenia” P. A., k. 116v.),
- negatywnym afektem wobec pokrzywdzonych („wszystko to zaczęło się od tego, że 2 lata temu robiłem ozonowanie swojego mieszkania (...) chciałem, żeby inni też to zrobili” wyjaśnienia C. W., k. 171 odw.),
- uprzednią karalnością oskarżonego (7-krotka karalność z przestępstwa z art. 190 § 1 k.k., 216 § 1 k.k., 288 § 1 k.k., 190a k.k.),
- niebezpiecznymi cechami osobowości (...) k. 204),

- okolicznościami zatrzymania, wskazującymi na lekceważący stosunek oskarżonego do przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości („mimo wielokrotnego pukania nie otwierał drzwi (...) na nasz widok mężczyzna stał się agresywny (...) użyliśmy środków przymusu bezpośredniego (...) ujawniono na balkonie siekiere (...) odgrażał się (...) Sąd może mi naskoczyć” notatka policyjna k. 1),

- niekonwencjonalnością zachowania, świadcząca o trudnych do przewidzenia pobudkach działania („zdjął spodnie i bieliznę, złapał się za genitalia i wymachiwał w moim kierunku” zeznania B. K. k. 113) .

W zakresie przesłanki szczególnej z art. 258 § 3 k.p.k. należy również przypomnieć, że „organy ścigania karnego nie powinny pozostać bezczynne oraz bezsilne

w takich wypadkach, w których zachodzi poważna obawa, że oskarżony ponownie dokona ciężkiego przestępstwa, którego skutki mogą być już nieodwracalne dla osób nim dotkniętych, np. dokona (...) zabójstwa kierując się silnym uczuciem zemsty” (Nowe kodeksy karne z 1997 r.

z uzasadnieniami, Warszawa 1997, s. 419).

Kierując się przedstawionymi motywami, orzeczono jak w sentencji.